

Jämförelse av skräpsamlingsmetoder

Erik Rimskog

10 november 2017

Innehåll

1	Inledning	2
1.1	Syfte	2
1.2	Bakgrund	2
2	Skräpsamlingsmetoder	3
2.1	Mark and Sweep	3
2.1.1	Mark	3
2.1.2	Sweep	4
2.2	Generational GC	5
2.2.1	Den unga generationen	6
2.2.2	Den gamla generationen	7
3	Jämförelse	8
4	Referenser	9

1 Inledning

1.1 Syfte

Denna uppsats ska jämföra två metoder av skräpsamling, nämligen “mark and sweep” och “generational GC”. Båda metoderna kommer att förklaras på en hög abstraktionsnivå, hur de fungerar, dessutom kommer deras för- och nackdelar att tas upp och jämföras.

1.2 Bakgrund

När man programmerar i programspråk som har manuell minneshantering så som C eller C++ måste man manuellt allokera och frigöra minne för sina objekt. Det kan vara svårt att veta när och var ett objekt ska frigöras. Samt så kan det leda till många olika sorters jobbiga buggar och problem. Exempelvis aliaseringsproblem då två olika pekare pekar på samma objekt och en av dem frigör objektet. Den andra pekaren kanske förväntar sig att objektet fortfarande finns och försöker att avreferera den.

För att automatisera detta finns skräpsamlare (*eng.* garbage collector, *förkortat.* GC), som är en rutin som körs i bakgrunden av det nuvarande programmet. Skräpsamlaren går igenom minnet vid vissa tillfällen för att söka efter objekt som inte längre används för att frigöra dem.

2 Skräpsamlingsmetoder

De två metoder som skall jämföras är “Mark and Sweep” och “Generational Garbage Collector”. Båda bygger på samma princip; att stanna programmet (sk. “Stop the world”) för att söka minnet. Det finns en annan metod, “Reference Counting”, som kollar minnet samtidigt som programmet ändrar i det. Men den kommer inte att tas upp här.

Observera att när en skräpsamlare väljer att stanna upp programmet beror helt på implementationen. Det kan vara att den körs när minnet är fullt, vid olika tidsintervall eller något helt annat. Så det är inte alls bestämt om när skräpsamling körs och det kan variera mycket.

2.1 Mark and Sweep

Det mest enkla sättet att göra en mark and sweep-algoritm på är att; stanna hela programmet, skanna minnet och markera alla objekt som kan nås (mark), för att till sist gå igenom minnet och ta bort alla objekt som inte blev markerade (sweep).

2.1.1 Mark

För att markera objekt åstadkoms detta genom att ge alla objekt en bit som representerar om objektet kan nås eller inte. Ett objekt kan nås om:

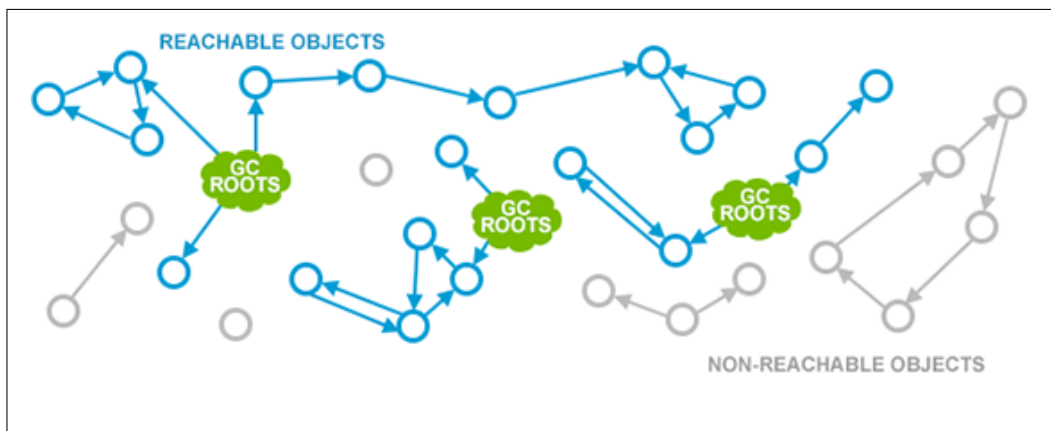
- den är refererad från en “root” (objekt som vi vet kan nås. Så som variabler på stacken eller globala variabler)
- den är refererad från ett annat nåbart objekt

Pseudokod för en mark-fas kan se ut på följande vis:

Algorithm 1 Mark-algoritmen

```
1: todo  $\leftarrow \{ \text{alla roots} \}$ 
2: while todo  $\neq \emptyset$  do
3:   let  $u \in \text{todo}$ 
4:   root  $\leftarrow \text{root} \setminus \{u\}$ 
5:   if  $\text{mark}(u) = 0$  then
6:      $\text{mark}(u) \leftarrow 1$ 
7:     let  $\{v_0, v_1 \dots v_n\}$  vara alla referenser i  $u$ 
8:     todo  $\leftarrow \text{todo} \cup \{v_0, v_1 \dots v_n\}$ 
9:   end if
10: end while
```

På rad 1 skapas en lista där alla objekt som ännu inte har sökts igenom lagras. Sedan i loopen på rad 2-10 itereras alla objekt tills det inte finns några kvar att söka igenom. I varje iteration av loopen plockas ett objekt u ut ur listan (rad 3-4). Om u inte tidigare blivit markerad (rad 5) så markeras den (rad 6), annars går vi vidare med nästa objekt. Om u inte var markerad läggs alla objekt som u kan nå till i listan för att genomsökas (rad 7-8).

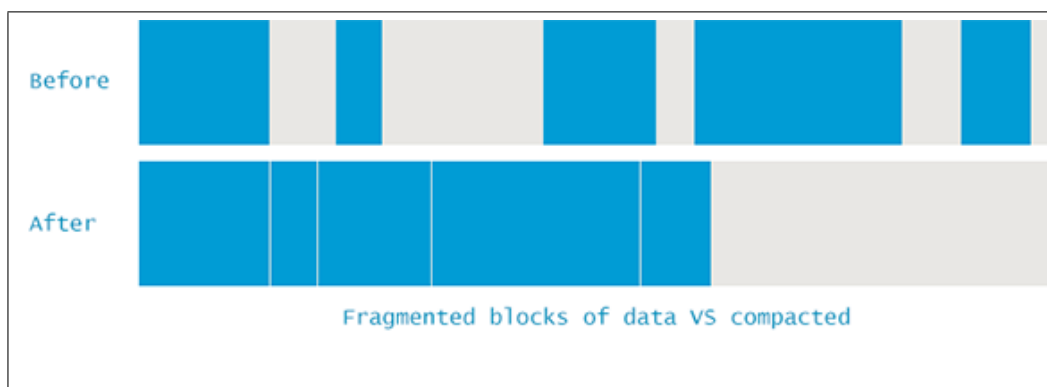
Figur 1: exempel på en körning av mark-algoritmen (alg 1). De blåa cirk-larna är objekt som har blivit markerade och fortfarande används, de grå är omarkerade objekt och är redo att bli skräpsamlade. Bild från [3]

2.1.2 Sweep

Efter en markeringsfas (som beskrivs i 2.1.1) kommer sweep-fasen. I denna fas skannas hela arbetsminnet och varje objekts markeringsbit kollas. Om den är satt återställs bit:en, om den inte är satt frigörs objektet.

Ett problem med detta är att minnet antagligen kommer att bli fragmenterat (översta raden på figur 2). Detta leder till att det kan bli svårt att allokera minne till nya objekt. För att allokera nya objekt måste det finnas någon sorts lista som har pekare till alla lediga block. När ett objekt ska allokeras kommer de lediga blocken att kontrolleras en efter en tills man hittar ett block som objektet får plats i. Fragmenteringen kan till och med göra att det inte finns ett tillräckligt stort ledigt block kvar för ett nytt objekt, även fast den totala mängden ledigt arbetsminne är tillräcklig.

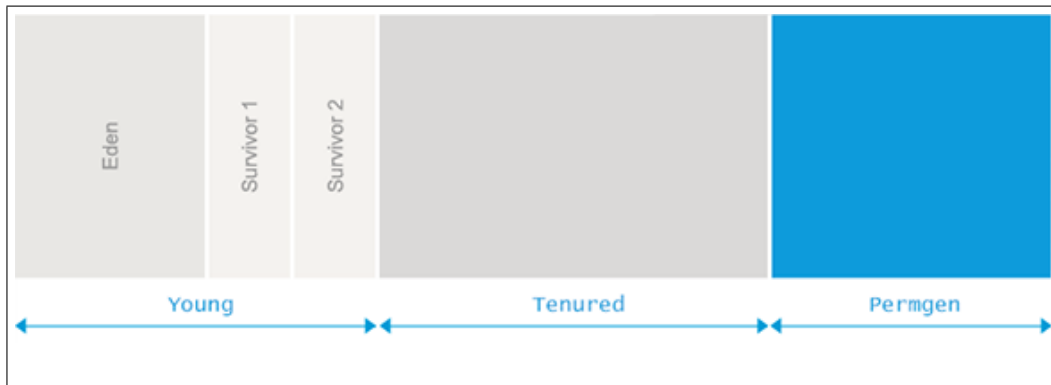
En lösning till detta fragmenteringsproblem är att kopiera de objekt som inte blev frigjorda bredvid varandra till ett stort kontinuerligt block (se den undre raden på figur 2), detta brukar kallas för mark-compact. Detta löser problemet för att nu är det trivialt att allokera nytt minne, det är bara att flytta fram en pekare som pekar där det lediga arbetsminnet börjar. Nackdelen att göra på detta sätt är att massor av tid spenderas på att kopiera objekt.

Figur 2: översta raden är exempel på fragmenterat minne, medan den undre raden visar hur ett komprimerat minne ser ut. Bild från [4]

2.2 Generational GC

Generational Garbage Collector (GGC) försöker att vara mer effektiv än mark and sweep (se 2.1) genom att utgå ifrån att de flesta objekt som skapas antingen lever en väldigt lång tid, eller en väldigt kort tid. Den använder sig utav detta genom att skapa "generationer", några för de som har ett kort liv och en för de som har ett långt liv. Generationerna som skapas är: *Eden*, *Survivor 1*, *Survivor 2*, *tenured* och *permgen*. Poängen med generationerna är att inte behöva skräpsamla hela minnet på samma gång, utan bara en del av den åt gången.

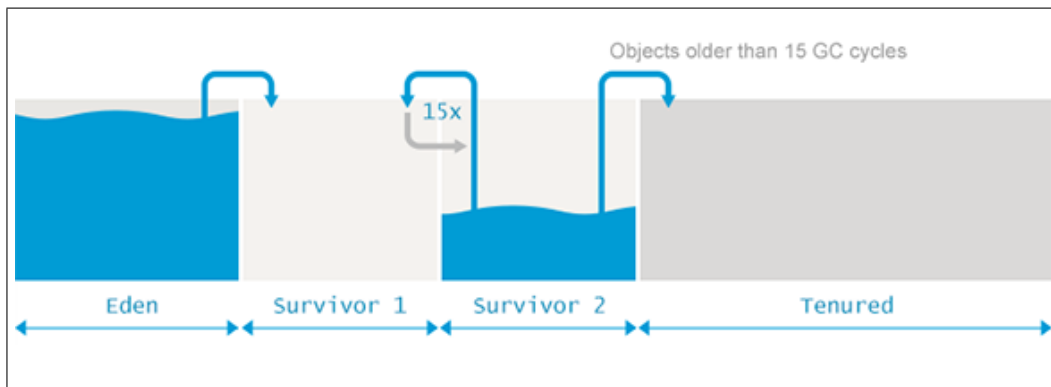

Figur 3: Illustration på alla generationer. Bild från [4]

2.2.1 Den unga generationen

Alla nya allokeringar av objekt kommer att hamna i eden. När eden blir full kommer den unga generationen att skräpsamlas. Då markeras alla objekt som kan nås, precis som i mark and sweep (2.1.1). Den stora skillnaden är att istället för att följa och markera referenser genom hela minnet begränsar vi oss bara till eden och survivor 1 och 2. Alltså om en referens skulle leda till den gamla generationen slutar vi helt enkelt att följa den. Problemet är dock om ett objekt i eden inte kan nås direkt ifrån en root, utan endast indirekt från ett objekt i den gamla generationen, kommer det objektet inte att markeras och kommer att skräpsamlas fastän den fortfarande lever. Detta kan man lösa med t.ex. card marking, vilket inte kommer att tas upp här.

Survivor-sektionerna är lite speciella, en kallas för *to* (denna är alltid tom) och en för *from* (här finns levande objekt). När markeringsfasen är klar kommer alla levande objekt från eden och en utav survivor-sektionerna (*from*) att kopieras till den andra survivor-sektionen (*to*). Nu anses eden och *from* som tomma och survivor-sektionerna byter roll till nästa skräpsamlingsfas. Observera att objekten i survivor inte är fragmenterade, då de kopieras och hamnar i ett kontinuerligt block.

Figur 4: Denna bild illustrerar hur objekt flyttas mellan sektionerna

Varje gång objekten kopieras fram och tillbaka mellan survivor-sektionerna ökas en räknare för varje objekt. När ett objekts räknare överstiger ett visst värde kommer det objektet att kopieras till *tenured* istället för den andra survivor-sektionen. Ett sådant objekt har levt ett långt tag och förväntas att leva väldigt länge, därför uppgraderas dessa till den gamla generationen.

2.2.2 Den gamla generationen

Skräpsamling i den gamla generationen händer inte lika ofta då objekten förväntas leva länge. Metoden för att skräpsamla i *tenured* (se bild 3) är mark-compact som är beskriven i detalj i sektion 2.1.2.

I den gamla generationen finns också en sektion som kallas för *permgen*. Här lagras data om själva programmet så som klasser. Detta utrymme kommer aldrig att skräpsamlas.

3 Jämförelse

Vilken metod som är bäst beror på vad för sorts program de används till. Eftersom mark and sweep stannar upp hela programmet för att skräpsamla hela minnet är nog denna metod inte så passande att ha i ett interaktivt program så som spel. Att ha spelet frysa lite då och då för att skräpsamla gör nog att spelet inte blir så kul att använda och kan kännas långsamt. Denna metod är dock mycket enklare att implementera och är kanske snabbare än Generational GC om man inte behöver skräpsamla så ofta.

Generational GC (GGC) är mer komplicerad men är generellt snabbare än mark and sweep. GGC är optimerad för program som skapar många objekt som inte lever så länge. De allra flesta program beter sig på detta vis, så därför är GGC väldigt bra. GGC gör inga gigantiska pauser för att skräpsamla, utan den gör flera mindre pauser istället. Det är bra för då får man inga märkbara pauser, men istället kan den totala tiden som skräpsamlaren använder vara större än om man gör få stora pauser.

Mark and sweep gör så att minnet blir fragmenterat och man måste använda alternativa metoder så som mark-compact för att åtgärda det. GGC har däremot av design defragmentering inbyggt då den alltid kopierar alla objekt när den skräpsamlar. Detta gör att enkel mark and sweep är snabbare än GGC, men eftersom allokering av nya objekt blir mycket svårare är GGC bättre.

4 Referenser

- [1] Wikipedia, **Garbage collection (computer science)**, [https://en.wikipedia.org/wiki/Garbage_collection_\(computer_science\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Garbage_collection_(computer_science))
- [2] Wikipedia, **Tracing garbage collection**, https://en.wikipedia.org/wiki/Tracing_garbage_collection
- [3] Plumbrio, **What is Garbage Collection**, <https://plumbrio.io/handbook/what-is-garbage-collection>
- [4] Plumbrio, **Garbage Collection in Java**, <https://plumbrio.io/handbook/garbage-collection-in-java>